

Publicerad 2018-05-26 19:44 av gunnnar nylund

Skogstrollen kapitel 7 mötet vid Skrikiga Tallen 1

Ja nu var det äntligen dags för ett äventyr som trollen länge önskat sig. De var fyllda av äventyrlusta och ivriga att få komma igång med skattjakten som började med ett besök i häxan Hugaligens hus.

Roffe lufsade med iver i det lite daggfuktiga gräset. Det var ju bara i mitten av Maj än så länge, så kylan, fukten och dimman härskade fortfarande under kvällen och gryningens timmar.

Hoppas att Gnytte inte kommer för sent som vanligt, tänkte han. Tänk att han aldrig kan lära sig att komma i tid.

Plötsligt stannade han till.....vad var det där?? Det lät som om någon pratade. Han lyssnade skrämt. Äsch, det var säkert ingenting. Alla sover ju. I skrikiga Tallen hoar snart Ugglebenet Fjäder för elfte gången, då ska varenda kotte snusa å slumra....de ä lika säkert som knäckebröd å kokt potatis, tänkte han.

Roffe skulle just ta ett steg till för att gå vidare, då hördes ljudet igen. Fast denna gången lite starkare. Näää, det är någonting där borta...ändå, tänkte han. Det började darra i knäveckan på honom, de ä fuskigt, alla ska sova nu.

Roffe började osäkert att skruva på sig. Rätt var det var så mindes han en liten ramsa, som hans mamma brukade sjunga för honom på kvällarna, när det var mörkt och kusligt. Han nynnade sakta.

Vyss i lull
å vyss i vo
i min ficka
där bo
en lille sockerflicka
så grann å go
en lille sessa
som allri lessna
att i smilebanden dra

henne vill ja ha
å hålla i handen
me vyss i lull
å vyss i vo

Han nynnade tyst i tankarna. Till slut
började halsen kännas torr å sträv.
Ljudet kom närmare, närmare och närmare.
Det var ett surrande, sladdrande, entonigt läte.
Plötsligt kastade Roffe till med huvudet i ett
litet skratt.

- Ho, ho, nu vet ja vad det är, det är de där okynniga
som kallas för Sladdertackorna. De är i farten när
man minst anar det.
Det finns då inget knasigare och gåtfullare i Knotiga
Skogen, än de där'inga Sladdertackorna, tänkte han.

Ja, nu hade Sladdertackorna fått igång sina pratkvarnar
för att spinna buskarna fulla med kafferep.
Det var många faror som väntade den som vågade sig
in bland kafferepen i buskarna. Fastnade man där, så
var det fullt möjligt att man miste förståndet. Sladder-
tackornas trolldom var så stark, att den kunde utplåna
ens tankeförmåga helt och hållet.

En gång hade en groda kommit in där av misstag. När
han gick där ifrån, flög han....för han trodde att han
förvandlats till en örn. Så snabbt byter man nu inte
skepnad, inte ens i en sagoskog som heter Knotiga
Skogen.

Grodan flaxade och kvackade en stund, innan
Sladdertackorna gapskrattande slog sig för knän'a
och vred sig av skratt. Då löstes förtrollningen och
grodan drattade ned i backen med en duns

- Aj, aj ropade han förfärat, när han dråsade i
backen. Jag gjorde visst en liten groda här...jag
har ju inget flygkörkort.

Ja, Sladdertackorna tävlade ofta mot varandra,

om vem som kunde luras bäst med inbillningens magiska krafter. De var glada upptågsmakare som med hyss och rackartyg ville få sig ett gott skratt åt alla levande varelsers inkrökta förmåga att inte kunna uppskatta humorn med livet.

Roffe tittade villrådigt på den granna månen, som om den kunde ge honom goda råd i hans bryderi. Jag kan inte vänta mycket längre, tänkte han. Snart hoar Fjädersugglan för elfte gången, då måste jag vara vid den Skrikiga Tallen.

De buskiga ögonbrynen drog ihop sig i djupa veck när han funderade. Hur skall jag bära mig åt för att komma förbi Sladdertackorna....utan att bli tokig. Han tänkte och tänkte, funderade och funderade så att pannan blev veckad som ett skrynkligt russin.

- Ja vet, ja vet, ho,ho! Ja, ha,ha, knölpåkar också att jag inte kom på det med en gång. Jag har det, jag har det, utbrast han glatt.

Roffe böjde sig ned och repade loss mossor från en stor sten i närheten. Omsorgsfullt petade han in det i sina öron. Kvistar å blad följde med in av bara farten. Det var inte så noga vad man stoppade in i ett par trolleöron.

Det såg ut som om Roffe bytt sin skepnad från troll till ett murket träd. Kvistar, grenar, löv och mossor hängde i klasar lite var stans över honom. Över öron, över näsan, ben och armar hängde det. Ett troll finpetar inte med sådana bagateller som lite vadd i öronen. Han tog halva skogen för att vara säker på att täppa igen öronen ordentligt.

Såja, tänkte Roffe nu kan jag nog gå vidare utan risk att bli tokig. Nu hör jag inte Sladdertackornas plidder å pladder. Roffe började gå bort från sladdret, men måste ändå passera det med ett visst behörigt avstånd, för Skrikiga Tallen låg bakom de tätt spunna kafferepen. För säkerhets skull lade han händerna över öronen....för riktigt säker på att ta sig igenom kafferepen

kunde man ju aldrig vara. Närmare och närmare stultade han fram. Ett litet surr lyckades ändå ta sig in i Roffes väl täppta öron. Då blundade och morrade han argt för att över rösta ljudet.

Han plöjde fram som ett ångvältsvidunder bland sten, buskar å träd. Med krasch å pang å dunder...klimp å klamp... me tramp...allt gick sönder.

-OJ!

Roffe varken såg eller hörde vad han gjorde. En bred gata formades av hans fötter där han gick fram.

Stenar, träd å annan bråte skyfflades åt sidan när han klampade och banade väg genom terrängen.

Undras om jag kommit igenom kafferepen nu, tänkte Roffe. Det är kanske bäst att gå en liten bit till. Han fortsatte att knipa ihop ögonen och morra, tills något oväntat inträffade.

-BOOOM! PANG!!

Ett öronbedövande ljud ekade genom skogen.

Plötsligt blev det tvärstopp. Roffe gned sin skrapade panna och den illa tilltygade näsan. Vad var det egentligen som hänt.

Roffe öppnade sina ögon med ansträngning, för det låg grus,sten, och kvistar samlade i högar över honom. Det rasslade som ett mindre jordskred satts igång när han reste sig mödosamt. Han blinkade förvånat och fick slutligen upp ögonen ordentligt

Uj, Uj, va ä nu detta, mumlade Roffe och lutade sig förvirrat mot ett träd i närheten. Häpet stammade han fram.

- Vilken sju stjärnors särdeles skinande smäll.

Fortsättning följer!

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren gunnnar nylund med Poeter.se id #46952 innehar upphovsrätten